

*Kevés az erdő —
zörgess ránk józanító pillanat! vesztésünk kövesse
dologra-dolgunk — erősnek maradni békességre.
Kevés az erdő —
néhány fa elindult fönebb, a hegyre; tértüktől
várjuk jövőnket.*

KÁNTOR PÉTER

Dióhéjban

*Terített asztalra ráhullott a hó,
terített asztalon feltört dió.
Terített asztalra ráhullott a hold;
a feltört dióban leopárd volt.*

*A feltört dióban leopárd feszült;
ugrani készült, harapni hevült.
Hóhullásra mégis megszelídült,
de az asztalbontásra megkeserült.*

*Üres asztalon üres szavak;
fekete hangyák bolyonganak.*

*Dióhéjban ez volt az egész,
de ne higgyétek, hogy ez kevés.*

A pápa, az érsek és az ikonok

*Íme az érsek
a híres leningrádi érsek maga
Nagy Péter óta növesztett szakállal
lágypocakján fekete talárral*

*S íme a pápa
hosszú és hegyes, mint egy kihagyezett pálca*

csúnyácska két szeme iszapkék
kihaltak belőle a halak rég

S íme az ikonok
magas homlokú, hajlott bölcsek
eguenes bátrak, semmi árnyék
barna gondok, fekete magány
vörös bánat, erős szándék
aranyos vértű, harcosszentek
kék-sárga angyalleplek
Krisztust sirató néma Máriák
göndör szakállú patriárhák

S íme az érsek
ezüstbotjával böködi a szenteket
Szűz Máriát és a kisdedet
a délceg Boriszt és Glebet
a vörös földet és a kék eget
kurtán dicsér és puhán lépeget

S íme a pápa
mindenki, aki látja, őt csodálja
szívből jövő természetes közönnyel
megy végig a százados termeken
szűzmáriákon és szenteken
szinte mogorván

S íme az ikonok
barnák, vörösek, aranyok

S íme a pápa
rézfúvós zenekar zenél, s a Volhovon
hajóba száll a pápa
s Novgorodból elhajózik haza
várja a vacsora

S íme az érsek
aprót előrelép
arany keresztje eléri köldökét
míg meghajol
s eltűnik végleg

S íme az ikonok
Borisz örül és Gleb morog
a Megváltó belül mosolyog
Szent György a sárkányt veszi célba
messzire néz Mária arca